

Τιμᾶται Ἰεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Ἰεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰανουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 30

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαυροῦ, (μετὰ εἰκόνων), μετὰφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου Μπουδιέ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρος Μαλώ, μετὰφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας ἠπὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΥΡΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ἠσπᾶσθη τὰς χεῖράς της κλαίων πικρῶς.

Ὁ Γεράρδος σύννους εἰσιγα. Ὑπέφερε πολὺ.

Ἠγάπα τὸν Ροβέρτον ἀπὸ καρδίας καὶ προέβλεπε τὴν ἀπελπισίαν, ἣν θὰ ἐπροξένοι αὐτῷ.

— Ροβέρτε, εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως, πρέπει νὰ σοὶ ὀμιλήσω.

— Ἀμείσως, εἶπεν ὁ νεανίας κάπως ἐκπλαγείς.

Ὁ Γεράρδος ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖόν του· ἔσγεν ὁμως τὸ θάρρος νὰ στραφῆ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του καὶ νὰ εἶπῃ αὐτῇ μειδιῶν :

— Σοὺ τὸν πέρνω δι' ὀλίγας στιγμᾶς. Μετ' ὀλίγον θὰ σοὶ τὸν ἐπαναφέρω.

Φεῦ! θὰ ἐπανήρχετο ἄρα γε ὁ Ροβέρτος μεθ' ὅσα θὰ ἐμάνθανε :

"Οτε ὁ ἰατρός ἐνεκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖόν του μετὰ τοῦ Ροβέρτου εἶπεν αὐτῷ :

— Ἀγαπητὴ φίλε, ἂν ὁ πατήρ σου δὲν ἀπέθνησκε, θὰ σὲ καθίστα αὐτὸς ἐκεῖνος ἐνήμερον λεπτῆς ὑποθέσεως, ἣν ἀγνοεῖς ἔτι.

— Περὶ τίνος πρόκειται ;

— Θὰ τὸ μάθης. Συγχώρησόν με, ἂν ἦμαι συγκεκινημένος ... Οὐδέποτε εἶχα ἀφορμὰς νὰ ἦμαι συγκεκινημένος τόσον, διότι οὐδέποτε ἐφοβήθη δι' ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ...

— Ἀλλὰ μὲ τρομάζεις, φίλε μου... σπεῦσε νὰ μοὶ εἶπῃς...

— Εἶναι μακρὰ ἡ ἱστορία, τὴν ὁποῖαν θὰ σοὶ ἀφηγηθῶ, μακρὰ καὶ πικρὰ... Ἀκούσον με μέχρι τέλους χωρὶς νὰ μὲ διακόψῃς.

Ὁ Ροβέρτος ἀνήσυχος ἠτένιζε τὸν ἰατρόν. Ἐξεπλήσσετο διὰ τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς φωνῆς του.

— Δὲν ἔμαθες ποτὲ τί περὶ τοῦ πατρὸς τῆς Σοφίας ; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Πρὸς τί ; ... Ἐννοῶ τοὺς δισταγμοὺς σου καὶ δὲν θέλω νὰ προβῆς εἰς ἀνωφελεῖς ἐκμυστηρεύσεις ... Ἀλλ' οὔτε σὺ γνωρίζεις τὸν πατέρα σου, ὡς καὶ ἡ Σοφία. Τί μὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο ; Βλέπω ἐκ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀπεριορίστου ἀγάπης σας ὅτι ἡ μήτηρ σας εἶναι ἐντιμὸς καὶ εὐγενῆς γυνή. Δὲν ζητῶ νὰ μάθω τὸ παρελθόν της...

— Ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ μάθης.

— Ἀλλὰ πρὸς τί σοὶ ἐπαναλαμβάνω ;

— Πρέπει. Ὁ πατήρ τῆς Σοφίας ζῆ.

— Λοιπὸν ;

— Ἐχει μάλιστα ἱερά δικαιώματα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του...

— Τὴν ἀνεγνώρισες ;

— Πλειότερον τούτου. Ἡ μήτηρ μου εἶναι νυμφευμένη. Ἡ Σοφία εἶναι νόμιμον τέκνον...

— Λοιπὸν, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Μαντεύω τί συνέβη. Ἡ μήτηρ σου ὑπῆρξε δυστυχῆς ἐν τῷ γάμῳ... καὶ ἐδέησε νὰ χωρισθῆ τοῦ συζύγου της ... διὰ νὰ ζῆ μόνη. ἔλευθερα. Ὁ πατήρ μου, ὅστις πρὸ εἰκοσίων ἐτῶν καὶ πλέον ἐγνώριζε τὴν μητέρα σου ἐξεθεῖαζεν αὐτήν... Ὁ σύζυγός της θὰ ἦτο ἴσως διεφθαρμένος ... εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ εἰδοσις δὲν εἶναι εὐχάριστος, ἀλλ' ὡς βλέπεις δὲν μὲ μέλλει... Ἀγαπῶ τὴν Σοφίαν καὶ δὲν θέλω, δὲν δύναμαι νὰ τῇ ἐπιρρίψω λάθος, ὅπερ δὲν διέπραξεν, ὅπερ ἴσως ἀγνοεῖ... Ἐμπρός, ἂν ἦναι ἀληθὲς ὅτι ἐμάντευσα, λέγε το ταχέως καὶ ἂς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον...

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου.

— Ἀ! συμβαίνει λοιπὸν τί σπουδαιότερον ;

— Πολὺ σπουδαιότερον.

— Μήπως ὁ πατήρ εἶναι ἠτιμασμένος ;... Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴ νυμφευθῶ τὴν Σοφίαν. Θὰ λάβῃ τὸ ὄνομα μου, νέα ζωὴ δὲ θὰ ἀρχίσῃ δι' αὐτὴν μετὰ τὸν νεόν τοῦτο ὄνομα.

— Πόσον εἶσαι καλός, φίλτατε Ροβέρτε, καὶ πόσον δίκαιον ἔχει ἡ ἀδελφή μου νὰ σὲ ἀγαπᾷ ... Καὶ πόσον τὸ ἀξίζεις, ἀγαπητὴ φίλε ! ... Ὁχι, ὁ πατήρ δὲν εἶναι ἠτιμασμένος ... Δὲν δύναται νὰ ἦναι τοιοῦτος ... Ἀκούσον... Ἴδου πῶς ἔγινεν ὁ γάμος τῆς μητρὸς μου.

Καὶ διηγήθη αὐτῷ λεπτομερῶς πανθ' ὅσα οἱ ἀναγνώσται γινώσκουσιν ἤδη, πανθ' ὅσα ἡ Μαρκελίνα τῷ εἶπεν ἡμέρας τινὰς πρότερον.

Διηγήθη ὁμως αὐτῷ τὴν ἱστορίαν ὅλην, χωρὶς νὰ εἶπῃ αὐτῷ ὀνόματα, οὐδὲ τὸ τοῦ Δαχκέρ δὲ Μοριενβάλ, οὐδὲ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἶχε νυμφευθῆ τὴν μητέρα του, τοῦ Βωφόρτ.

Ὁ Ροβέρτος ἠκρασθή αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς μέχρι τέλους, χωρὶς οὐδαμῶς νὰ διακόψῃ αὐτόν.

"Οτε ὁ Γεράρδος ἐτελείωσεν, εἶπεν αὐτῷ :

— Αὐτὰ εἶχες νὰ μοὶ εἶπῃς ;

— Ναί.

— Θέλεις ἤδη τὴν γνώμην μου ; Ἡ μήτηρ σου μένει ἀξία τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης σου. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀγίας ζωῆς, ἣν διῆγεν — ὁ πατήρ μου ὑπῆρξε μάρτυς. Ἀποδεικνύεται ἐπίσης καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἀνέθρεψε τὰ τέκνα της. Ἀλλὰ δὲν μοὶ ὀνόμασες οὔτε τὸν πατέρα τῆς Σοφίας, οὔτε τὸν ἰδικόν σου, Γεράρδε. Διὰ τὸν ἰδικόν σου ὀλίγον ἐνδιαφέρομαι, ἀλλὰ τίς εἶναι τῆς Σοφίας ὁ πατήρ ;

Ὁ Γεράρδος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.